

หญิงสาวพุกากับความครึกโครม

กึก! กึก! กึก!...เสียงรongsเท้าสั้นสูงกระทบพื้นดังกึกก้องไปทั่วทางเดิน
 สู่อโง่งกลางทำให้เหล่ากุลสตรีแห่งโรงเรียนเดอลาเรียหันไปมองต้นเสียงอย่าง
 แปลกใจ เพราะในสถานที่ซึ่งฝึกฝนและอบรมอย่างเข้มงวดเพื่อให้เหล่าหญิงสาว
 จากชนชั้นสูงกลายเป็นกุลสตรีที่เพียบพร้อมทั้งทางมารยาทและความสามารถแห่ง
 นี้ เสียงของการเดินลงบันไดถือเป็นโทษร้ายแรงยิ่งกว่าการลอบฆ่านายกเทศมนตรี
 เสียอีก

ทว่าเด็กสาวผู้เป็นเจ้าของเสียงดังกล่าวกลับวิ่งผ่านเพื่อนร่วมโรงเรียนไป
 ด้วยสีหน้าที่ไร้ซึ่งความสำนึกผิดใดๆ หรือที่ถูกต้องจะบอกว่า เธอคนนั้นไม่มีแม้แต่
 ความสนใจในสีหน้าและแววตาตำหนิตีเดียวนที่ส่งผ่านมาจากสายตาคู่ด้วยซ้ำ
 ต่อเมื่อเหล่ากุลสตรีอื่นเพียบพร้อมเห็นใบหน้าขาวนวลไร้การตกแต่ง ผมสีทองที่
 หลุดลุ่ยเหมือนยังเซตไม่เสร็จ และดวงตาสีทองที่ฉายแววระริกด้วยความสนใจ
 ในเรื่องอะไรบางอย่างแล้ว แววตาที่ตำหนิตีเดียวนั้นๆ ก็เปลี่ยนไปเป็นระอาปน
 สมเพชทันที

“หยุดเดี๋ยวนี้! แอมเบอร์รี่ แคลร์ ในนามของหัวหน้าครูพี่เลี้ยง ฉันขอสั่งให้
 หยุด...หยุดเดี๋ยวนี้!!!” เสียงตะโกนดังจากสุภาพสตรีวัยกลางคนซึ่งกำลังเดิน
 ติดตามมาอย่างรวดเร็วด้วยบุคลิกทุกอย่างก้าวที่ยังคงพยายามรักษาท่วงท่าแห่ง

ความสง่างามเอาไว้

ไร้ผล...เสียงคำสั่งนั้นไม่ได้ทำให้เด็กสาวหยุดวิ่งอย่างที่ถูกลัง แคมดูเหมือนจะเป็นตัวกระตุ้นให้เธอคนนั้นยิ่งเร่งฝีเท้าให้เร็วมากขึ้นด้วยซ้ำ เธอวิ่งฝ่าเพื่อนร่วมโรงเรียนซึ่งกำลังทยอยเดินไปที่ลานน้ำชากลางห้องโถง วิ่งหลบได้บ้าง จนเพื่อนบ้างไปตลอดทาง จึงไม่น่าแปลกใจที่ทุกบริเวณที่เด็กสาววิ่งผ่านจะเกิดเสียงร้องวิ๊ดว้ายอย่างขุ่นเคืองของเพื่อนหญิงตั้งขึ้นเป็นระยะๆ

“ใครกันที่กล้ามาสร้างความวุ่นวายในเวลาเช้าอย่างนี้” น้ำเสียงเรียบเย็นดังขึ้นจากชั้นบนของห้องโถงซึ่งเป็นลานน้ำชาของบุตรหลานชนชั้นสูง

“อ้อ นั่นแอมเบอร์รี่ แคลร์คะพี่หญิง แหม ตอนนี้น้ำกำลังเป็นคนดังเลยนะคะ”

เจ้าของดวงตาสีเทาหนึ่ง มองตามร่างที่วิ่งพล่านไปทั่วห้องโถงพร้อมๆ กับทำลายบรรยากาศการรับเลี้ยงน้ำชಾಯามสายตามธรรมเนียมจนไม่เหลือตัวอย่างน่าตำหนิ แค่มองสีหน้าของคุณครูพี่เลี้ยงแอนเดอลัน ท่านหญิงมอลโลรีน่า เกรซ ก็คาดคะเนในใจได้ว่า ไม่ว่าคนที่สร้างปัญหาจะเป็นใคร งานนี้คนทำผิดคงไม่ได้โดนทำโทษแค่การนั่งคัดคำสาธภาพผิด (ซึ่งเป็นบทความ 1000 ตัวอักษรอันเป็นตำนานอันยาวนานของโรงเรียน) 100 รอบเป็นแน่

“แอมเบอร์รี่ แคลร์? อ้อ เลตินอร์ตอลคนล่าสุดนะเธอ ได้ยินข่าวว่ามาถึงเมื่อเดือนก่อน เพิ่งได้เห็นตัวจริงวันนี้ เอ เธอมาจากที่ไหน...” ยังไม่ทันที่หญิงสาวเจ้าของดวงตาสีเทาจะพูดจบ เสียงตะโกนสั่งของคุณครูพี่เลี้ยงแอนเดอลันก็ดังชัดขึ้นว่า

“จับเด็กคนนั้นที่ เมตเตอร์¹ ทุกคน จับเด็กคนนั้นไว้!”

สิ้นเสียงคำสั่ง เมตเตอร์ทั้งหมดที่ประจำอยู่ในห้องโถงกลางก็ตรงเข้าจับตัว

¹ แม่บ้านของชนชั้นสูงที่ถูกฝึกฝนให้ดูแลทุกสิ่งทุกอย่างในคฤหาสน์ตั้งแต่การทำความสะดวกทำอาหาร จัดการเรื่องราวภายในบ้าน รวมไปถึงมาตรการการป้องกันภัยของคฤหาสน์ ผู้ที่จะเป็นเมตเตอร์ได้จะต้องเข้ารับการฝึกหัดและผ่านการสอบใบประกอบวิชาชีพจากโรงเรียนเดอลาเรียเท่านั้น โดยการฝึกอบรมเมตเตอร์นั้นจะทำกันในอาณาเขตส่วนตัวของโรงเรียนเดอลาเรียซึ่งแยกตัวเป็นสัดส่วนจากส่วนของโรงเรียนกุลสตรี

เด็กสาวคนดังกล่าวเอาไว้ทันที เธอคนนั้นพยายามขีดขึ้นอย่างสุดกำลังจนเป็นเหตุให้แขนเสื้อที่ตัดเย็บประดับด้วยไข่มุกเม็ดเล็กๆ นับร้อยเม็ดขาดและร่วงกระจัดกระจายไปทั่วพื้นที่เธอยืนอยู่ กระโปรงสีเหลืองนวลซับน้ำซาซึ่งหกรกระจายทั่วพื้นไว้จนเป็นต่างดวงเต็มไปหมด ไม่เหลือเค้าสีเหลืองนวลอันสวยงามอีก ทรงผมที่ดูกระชocerกระเซิงอยู่แล้วก็ยิ่งดูไม่ได้ ยิ่งไม่นับเสียงร้องตะโกนอย่างขจัดใจของเด็กสาวที่ตั้งสะท้อนไปทั่วห้องโถง หลังจากเมตเตอร์สามคนตรงเข้าจูดั่งตัวเธอเอาไว้ไม่ให้หนีไปไหน

“ตายละ คราวนี้จะต้องโดนทำโทษหนักกว่าทุกครั้งแน่ๆ” เด็กสาวผู้หนึ่งตรงข้ามเอ่ยขึ้นอย่างหวาดเสียว

“ทำไมเธอ เมลเลียน น้องพูดเหมือนกับเลตินอร์ตอลคนนี้โดนทำโทษอยู่บ่อยๆ อย่างนั้นแหละ”

เด็กสาวผู้มีเรือนผมสีเงินยวงสะบัดปอยผมซึ่งจัดแต่งไว้เพื่อให้เบหน้าอ้วนกลมนั้นดูเพรียวลงก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่า

“บ่อยยิ่งกว่าบ่อยอีกค่ะพี่หญิง ต้องเรียกว่า ทุกนาทีทุกเวลาที่คุณเธอหายใจก็ว่าได้ ขำลือหนานหว่าเลตินอร์ตอลคนนี้น้ำพิศกฏเกือบทุกข้อที่โรงเรียนของเราเคยตราขึ้นมาเลยทีเดียว แทบจะเรียกได้ว่านับตั้งแต่วันที่แรกที่เธอเหยียบย่างลงบนแผ่นดินแห่งเดอลาเรีย เธอก็ทำพิศกฏข้อที่ไม่น่าให้อภัย...” เมลเลียนเบาเสียงลงแล้วพูดต่อว่า “คนในเหตุการณ์เขาเล่าว่า เธอประกาศก็องว่า เธอไม่ใช่กุลสตรี และจะไม่มีวันเป็นได้ ดูลิคะ มาถึงก็แผลงฤทธิ์เลย”

ดวงตาของผู้ที่ถูกเรียกว่า ‘พี่หญิง’ ฉายแววตาก็ั่งประหลาดใจ เพราะยังไม่เคยมีใครกล้ากล่าวคำพูดที่เหมือนกับสาदन้าคร่ำลงบนชื่อเสียงอันเพริศแพร้วของเดอลาเรีย โรงเรียนกุลสตรีอันดับหนึ่งของลาโคน่าลัก็ และยิ่งไม่น่าจะเป็นไปได้เมื่อคำพูดนั้นออกมาจากปากของเลตินอร์ตอลผู้เปรียบเหมือนเกียรติยศของเดอลาเรีย

“ขำลือหนึ่งจริงแค้ไหน อย่าเอาเรื่องนี้มาพูดเล่นนะ น้องก็รู้อยู่ว่าตำแหน่งเลตินอร์ตอลไม่ใช่ตำแหน่งที่จะนำข่าวที่ไม่มีมูลมาทำให้แปดเปื้อนได้นะ”

“แต่ถ้าเลตินอร์ตอลคนนั้นทำพิศกฏทุกข้อที่โรงเรียนเคยตราขึ้น พี่หญิงก็

ลองคิดดูแล้วกันว่า อะไรกันแน่ที่ทำให้เลตินอร์ตอลแปดเปื้อน ขาวลือนั่น หรือการกระทำของตัวหล่อนเอง” เมลเลียนยื่นปากพูดอย่างไม่พอใจ เป็นท่าทางที่ไม่งามนัก ในสายตาของคนเป็นพี่สาว แต่ก็นั่นแหละ น้องของเธอยังต้องฝึกอีกมาก

ท่านหญิงมอลโลรีนำขมวดคิ้วพองามอย่างสงสัยก่อนจะถามต่อว่า
“ถ้าเป็นอย่างนั้น ทำไมเธอคนนั้นถึงได้รับเลือกเป็นเลตินอร์ตอลล่ะ”

คำตอบของคำถามนั้นเมลเลียนเองก็ไม่รู้ และทุกคนในโรงเรียนนี้ก็คงไม่รู้เหมือนกับสองพี่น้องตระกูลเกรซว่าทำไม แต่คนที่ต้องรู้แน่คือ อัลเบอเรลล่า เดอลาเรีย ตัวแทนคณะผู้บริหารสมาคมกุลสตรีแห่งลาโคน่า

สุดปลายทางเดินหินอ่อนแห่งเกียรติยศที่ประดับไปด้วยรูปภาพขนาดเท่าตัวจริงของตัวแทนคณะผู้บริหารสมาคมกุลสตรีแห่งลาโคน่า หรือที่ทุกคนต่างเรียกว่า ‘ท่านหญิงเดอลาเรีย’ ในแต่ละยุคแต่ละสมัยคือห้องที่เป็นศูนย์รวมแห่งอำนาจการบริหารของสมาคมที่ได้ชื่อว่าใหญ่ที่สุดในประเทศ ทางเดินนั้นแม้ใครจะมียศศักดิ์หรือเงินทองมากแค่ไหน แต่ถ้าไม่ได้รับอนุญาตก็ไม่สามารถย่างกรายเข้ามาได้ ประตูหินอ่อนสีชมพูคือสิ่งกีดขวางความอึดอัดจากเกียรติยศที่บรรดาท่านหญิงเดอลาเรียรุ่นก่อนๆ ได้ส่งมอบเอาไว้ในห้องทำงานอันเคร่งขรึมของท่านหญิงเดอลาเรีย โดยปกติห้องนี้จะมีเสียงดนตรีคลาสสิกเล็ดลอดออกมาเบาๆ แต่ตอนนี้กลับเป็นเสียง...ปัง!

“แอมเบอร์รี่ แคลร์ นี่เป็นการทำผิดกฎครั้งที่ 341 นับตั้งแต่สองเท้าของคุณก้าวมาอยู่ในอาณาเขตแห่งเดอลาเรีย คุณมีอะไรจะแก้ตัวไหม” น้ำเสียงเข้มของท่านหญิงเดอลาเรียคนปัจจุบันไม่เบาเลยเมื่อเทียบกับระดับเสียงปกติของเธอ แกรมท่าทางเหลืออดนั้นก็ทำให้เด็กสาวเจ้าของเรื่องอดหัวน้ใจนิดหน่อยไม่ได้ แต่เธอก็ตอบได้กลับไปว่า

“กลับบ้าน ให้นำลูกกลับบ้านแล้วพวกคุณจะได้ไม่ต้องมาเสียอารมณ์กับหนูอีก”

“ไม่ได้” หญิงวัยกลางคนที่ยังคงความสวยราวกับวัยสาวเอาไว้อย่างเหนียวแน่นตอบกลับในทันทีโดยไม่ต้องคิด “คุณรู้ตัวไหมว่าการที่คุณถูกเลือกมันโชคดีแค่ไหน” ท่านหญิงสูดลมหายใจลึกเพื่อสงบสติอารมณ์ “คุณควรจะต้องสำนึกอยู่

ตลอดเวลาว่ามีคนตั้งมากมายอยากจะได้ในสิ่งที่คุณได้ สิ่งที่คุณอยู่เป็นสิ่งที่ใครหลายคนไม่มีโอกาสจะได้แม้จะต้องใช้ความพยายามทั้งชีวิตก็ตาม ทั้งๆ ที่เป็นอย่างนั้น... ทั้งๆ ที่เป็นอย่างนั้นแล้วคุณยังกล้าพูดคำนั้นออกมาได้อย่างไร”

“โอ้ ท่านหญิงคะ หนูฟังเรื่องนี้มา 300 กว่าครั้งแล้วนะคะ ทำไมต้องพูดซ้ำๆ ซากๆ ด้วย” เด็กสาวโอดครวญ

“แล้วทำไมคุณถึงไม่เข้าใจสักทีละ อยู่ที่นี่มาเดือนกว่า คุณทำผิดกฎทุกข้อที่โรงเรียนของเราเคยมี คุณจำได้ไหม คุณคัดคำสารภาพผิดมากี่พันรอบแล้ว เมื่อไรคุณจะหยุดสร้างปัญหาแล้วตั้งอกตั้งใจเรียนรู้ในสิ่งที่ควรรู้ อนาคตของคุณก็จะดงามเหมือนคำสั่งเสียของ...”

“มันไม่ใช่คำสั่งเสียค่ะ! ท่านหญิงอย่ามาแข่งแม่ของหนูนะคะ เพราะถ้าแม่จะตายก็เพราะพวกคุณ พาหนูออกมาจากแม่ แม่จะเป็นยังไง...แม่ป่วย...” พอเอ่ยคำว่า ‘แม่’ ดวงตาสีทองที่เคยส่องประกายแวววาวอย่างดีรั้นกลับหม่นหมองลง

ท่านหญิงเดอลาเรียต้องกลืนคำตักเตือนไว้ทันที เธอเงยหน้าขึ้นมองเพดานและสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะพูดเสียงเรียบว่า

“ไม่ว่าคุณจะมีผมเราในแง่ไหน แต่ตอนนี้คุณคือ เลตินอร์ตอลแห่งเดอลาเรีย ต่อให้ร้องจนเสียงหาย ทำลายข้าวของหรือร่างกายบอบสลายกลายเป็นผุยผง ความจริงที่คุณคือเลตินอร์ตอลแห่งเดอลาเรียก็ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง คักดีและฐานะของคุณคือเกียรติยศและศักดิ์ศรีของเรา และเป็นหน้าที่ของฉันที่จะต้องสร้างกุศลตรีหมายเลขหนึ่งให้แก่สังคม...” ท่านหญิงหยุดสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วจึงพูดต่อว่า

“การทำลายพิธีดีมีน้ำชาตามธรรมเนียมในครั้งนี้อือเป็นความผิดที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่คุณเคยทำมา และการทำโทษโดยการคัดคำสารภาพผิดคงไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น...คุณแอนเดอลันเข้ามาพบดิฉันหน่อย” เสียงก้องกังวานของท่านหญิงดังผ่านโทรศัพท์ไร้สายภายใน ไม่นานเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

“เชิญ”

“ท่านหญิงเรียกพบดิฉันหรือคะ”

“คุณแอนเดอลัน พาคุณแคลร์ไปที่ห้องเลตเตล กักบริเวณ 1 เดือน...ส่วน

คุณแคลร์ ตลอด 1 เดือนนี้หวังว่าเกียรติยศและศักดิ์ศรีภายในห้องนั้นจะทำให้คุณตระหนักถึงคุณค่าของการดำรงตำแหน่งนี้ด้วย ขอจงจำเอาไว้ เมื่อคุณก้าวเข้ามาในเดอลาเรียแล้ว หากไม่ใช่กุลสตรีที่แท้จริงก็อย่าหวังจะได้ออกไปยืนอยู่นอกอาณาเขตนี้”

ดวงตาสีทองเบิกกว้างอย่างตกใจ ก่อนจะจำใจลุกขึ้นย่อกายทำความเคารพอย่างแกนๆ แล้วเดินตามคุณแอนเดอลันไป แต่ก่อนจะก้าวเท้าพ้นจากประตู เด็กสาวก็หันกลับมาพูดด้วยแววตามุ่งมั่นว่า

“ถ้าคำพูดนั้นคือกุหลาบของเดอลาเรียที่เขาร่ำลือ หนูก็จะทำผิดอีกสักครั้ง เพื่อออกไปยืนนอกอาณาเขตคุณชั้นสูงนี้!”

เด็กสาวจากไปแล้ว ท่านหญิงค่อยๆ ทรวดตัวลงกับเก้าอี้ ยกปลายนิ้วขึ้น นวดขมับอย่างอ่อนใจ ในห้วงก้องไปด้วยน้ำเสียงอันอ่อนระห้อยของเพื่อนรัก

“...ทำให้เขามีชีวิตที่ดีที่...อัลลี มันคงเป็นโชคชะตาที่ทำให้แอมมีได้รับเกียรตินี้...” นานแล้วที่ท่านหญิงเดอลาเรียไม่ได้ยินคนเรียกเธออย่างนั้น อัลลี คือชื่อเล่นที่มีแต่ครอบครัวและเพื่อนสนิทไม่กี่คนเท่านั้นที่เรียก และแทบไม่น่าเชื่อก็คือหนึ่งในเพื่อนไม่กี่คนของเธอคนนั้น...กำลังจะตาย

“เดอล่า บางทีเด็กคนนั้นอาจไม่เหมาะกับที่แห่งนี้ก็ได้” อัลเบอเรลล่า เดอลาเรีย เป็นผู้ฝึกสอนและซัดเกลาลาเลตินอร์ตอลมาไม่รู้กี่รุ่น แต่เธอไม่เคยรู้สึกเห็น้อยใจเท่าครั้งนี้มาก่อน

“...มันคงเป็นโชคชะตา...เธอคิดอย่างนั้นเธอเดอล่า แต่ฉันว่ามันไม่น่าใช่” ไร่ เธอรู้ดี และสมาชิกของคณะบริหารสมาคมก็รู้ดี อะไรบางอย่างทำให้การคัดเลือกครั้งนี้ผิดพลาด หรือว่ามีพลังบางอย่างในเดอลาเรียต้องการให้เด็กคนนั้นมาที่นี่ เดอล่า...ที่นี้อาจไม่ใช่ที่เด็กคนนั้นควรอยู่ แต่อาจเป็นที่ไหนสักแห่งที่เธอจำเป็นต้องเดินผ่านที่นี่เพื่อให้ไปถึง

เลตตาล ห้องแห่งเกียรติยศ

แอมเบอร์รี่ แคลร์ ไม่เคยรู้สึกอึดอัดกับความมืด เพราะตลอด 15 ปี ที่ผ่านมาของเธอ เธออยู่ในความมืดมากกว่าแสงสว่าง บ้านของเธอตั้งอยู่ปลายสุดของถนนกรีนวิช ถนนที่ทั่วกันว่าเป็นแหล่งรวมคนจนของลาคอสส์² เอาไว้มากที่สุด บ้านของเธออยู่ใต้ตึกที่ว่าการไปรษณีย์เก่าของเมืองนี้ มันเป็นแค่ห้องขนาดกว้างไม่กี่สิบลีตารางเมตร ภายในบ้านมีแต่กองหนังสือเก่าๆ วางทับถมอยู่ด้านหนึ่งของห้อง มันเป็นสมบัติเพียงอย่างเดียวที่พออันแสนไม่ได้เรื่องของเธอทิ้งไว้ก่อนจะหายตัวไปกับงานวิจัยบ้าๆ ของเขา

อีกฟากหนึ่งเป็นห้องครัวขนาดเล็กที่เธอและแม่ใช้เวลากว่าครึ่งปีในการหาอุปกรณ์ครัวดีๆ เพื่อนำมาประกอบอาหารที่ดีกว่าสตู๊ฟผักขมกับไข่ม้วนๆ แต่การที่เธอชินกับความมืดไม่ใช่ว่าในบ้านไม่มีตะเกียงหรือกระดิ่ง แต่เป็นเพราะราคาน้ำมันตะเกียงซึ่งแพงขนาดที่ว่าถ้าใช้จุดไฟคืนหนึ่งจะต้องอดข้าวไปวันหนึ่ง

² เมืองหลวงของประเทศลาโอเาน่าเป็นเมืองที่ประชากรมีความแตกต่างของสถานะทางสังคมมากที่สุดในประเทศ โดยผู้มีรายได้สูงสุดมีรายได้ต่างจากผู้มีรายได้ต่ำสุดถึง 400 เท่าประชากรทั้งหมดคิดเป็น 10% ของประชากรทั้งประเทศเป็นเมืองศูนย์กลางการปกครองเศรษฐกิจและการศึกษา

ต่างหากทำให้เธอจำเป็นต้องชินกับความมืด...สำหรับคนจนอย่างเธอไม่มีแสงตอนกลางคืนยิ่งดีกวอดข้าวทั้งวัน

สำหรับเธอ...ความมืดได้มอบสิ่งที่ล้ำค่าให้หลายสิ่งหลายอย่าง ไม่ว่าจะ เป็นประสาทุที่ตีกว่าคนทั่วไป หรืออาชีพที่ทำให้เธอกับแม่รอดตายมาได้ ในหลายปีให้หลังมานี้ ประสาทุที่ตีกว่าคนทั่วไปนั้นได้มาเพราะตอนกลางคืนเธอจะต้องนอนฟังเสียงต่างๆ จากบนถนน ถนนย่านกรรีชไม่เคยเงียบ เพราะหากเงียบนั้นหมายถึงความตาย ผู้คนแถวนี้ต้องทำงาน ทำงาน และทำงาน จึงเกิดเสียงมากมายแตกต่างกันไป เว้นแต่หลังเที่ยงคืนไปแล้วเท่านั้นที่ถนนกรรีชจะเงียบเพราะไร้ซึ่งผู้คน และกลับมาดังอีกครั้งในช่วง 4 นาฬิกาของเช้าวันใหม่

เพราะต้องนอนนิ่งๆ ในความมืด แอมเบอร์รี่จึงมีงานอดิเรกต่างไปจากเด็กสาวคนอื่นนิดหน่อย เพราะเมื่อต้องอยู่ในความมืดไม่มีงานอดิเรกอะไรที่จะง่ายและสะดวกไปกว่าการนอน เธอนอนฟังเสียงที่ตั้งสะท้อนจากถนน ตอนแรกก็ได้ยินแค่เสียงจากบริเวณใกล้ๆ แต่พอนานไปอาณาเขตการรับเสียงของเธอก็กว้างขึ้น กว้างขึ้นจนเธอต้องปิดประสาทมัลล์นั้นในบางครั้งบางคราวบ้างเพื่อจะหลับตานอนอย่างเป็นสุข คนทั่วไปจะเป็นเหมือนเธอหรือเปล่าเธอไม่รู้ แต่เพราะความสามารถนั้นทำให้เธอหาเลี้ยงแม่มาได้จนทุกวันนี้

สี่ปีมาแล้วที่แม่ของแอมเบอร์รี่ป่วย และออกไปไหนไม่ได้ การที่เด็กอายุ 11 ปีจะหางานทำเพื่อเลี้ยงสองชีวิตในเมืองแห่งการแก่งแย่งนี้มันแทบเป็นไปไม่ได้เลย แต่ในที่สุดเธอก็พบทางออก ในลาโค่นายังมีอาชีพหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับอายุและให้เงินดี ขอเพียงคุณมีความสามารถที่เข้าต้องการเท่านั้น งานซึ่งเป็นที่ยูจกกันดีในชื่อ...เดโกรเลต ผู้นำสารในความมืด

เดโกรเลตจะทำงานในช่วงเวลาเที่ยงคืนถึง 4 นาฬิกาของวันใหม่ งานของเธอคือการส่งของทุกประเภทไปยังสถานที่ใดก็ได้ในลาโค่น แน่หนอนว่าของที่วางนั้นแตกต่างจากของที่ส่งกันตามไปรษณีย์ทั่วไป ส่วนใหญ่จะเป็นของที่ไปรษณีย์ปกติเขาไม่ส่งกัน ไม่ว่าจะเป็นจดหมายลับ ของเถื่อน หรือแม้แต่...คน ไปรษณีย์มืดเกิดขึ้นหลังจากกฎหมายมาตราที่ 458 วรรคที่ 5 ได้ถูกตราขึ้นในปีลาครอสที่ 45 ว่าด้วยการขนส่งสิ่งของ มีเนื้อหาโดยสรุปว่า

‘...การจัดส่งของทุกประเภทที่อยู่นอกเหนือข้อจำกัดของสภาการปกครองสามารถจัดส่งถึงมือผู้รับได้โดยบริษัทนอกการควบคุมภายในช่วงเวลา 00.01 นาฬิกา ถึง 03.59 นาฬิกาเท่านั้น หากพ้นช่วงเวลานั้นไปแล้วของทุกอย่างจะถือเป็นของผิดกฎหมายตามมาตราของต้องห้ามแห่งประเทศไทย...’

เพราะกฎหมายมาตรานี้ทำให้เกิดการขนส่งในความมืดขึ้น แต่แน่นอนมันคงไม่ได้จัดส่งได้ทุกประเภทอย่างใจคิดหรอก เพราะยังมีกฎหมายลูกเข้ามาจำกัดประเภทและระดับของของที่จะส่งอีกมากมาย แต่ใครจะสนใจ เพราะสิ่งที่เธอสนใจคือ งานที่ได้รับและผลตอบแทนของมันต่างหาก บริษัทไปรษณีย์กรีซ่าคือบริษัทไปรษณีย์ที่มีเดโกลเรตมากที่สุดในประเทศ เกณฑ์การรับสมัครคนเข้าเป็นเดโกลเรตของที่นี่ค่อนข้างสูง แต่สิ่งที่ไม่จำกัดคือ อายุ

วันนั้นเมื่อ 4 ปีก่อน เธอเดินเข้าไปในที่ทำการไปรษณีย์กรีซ่า บอกความจำนงขอสมัครเป็นเดโกลเรตท่ามกลางสายตาไม่อยากเชื่อของเหล่าพนักงานรับเรื่อง และนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาเธอคือเดโกลเรตที่อายุน้อยที่สุดโดยมีความชำนาญทางด้านกาจำแนกของและหลบซ่อน คำตอบแทนที่เธอได้รับไม่น้อย แต่ก็ไม่มากเมื่อเทียบกับคำรักษาพยาบาลของแม่ ที่สำคัญเธอสามารถหาบ้านที่ดีกว่าที่นั่นได้ แต่แม่ไม่ยอมไปไหน แม่...รอพ่อ

“บ้าที่สุด!” แอมีกระแทกมือลงบนเบาะเก้าอี้ที่ตัวเองนั่งอยู่ หลังจากที่ยพยายามจะออกไปจากห้องบ้านี่มาหลายชั่วโมง ภายในห้องเลตเตลที่เธอถูกพามา ก็บริเวณเริ่มมืดลงจนทำให้เธอนึกถึงแม่มากยิ่งขึ้นไปอีก ‘ให้ตายเถอะ ยายป้าพันปีนั่นเอาฉันมาไว้ที่ไหนเนี่ย’

ห้องเลตเตล เป็นห้องโถงใต้ดินขนาดใหญ่อยู่ใต้ตึกอำนวยการเดอลาเรีย หน้าห้องบุด้วยพนักกำมะหยี่สีแดงสดซึ่งถือเป็นสีของชนชั้นสูง แต่ภายในกลับมืดแทบไม่มีแสงไฟ ยายป้าแอนเดอลันนั้นเปิดประตูให้เธอเข้ามาแล้วก็ปิดทันที ยังไม่ทันจะบอกเลยว่าตะเกียงอยู่ที่ไหนก็ปิดประตูล็อกกลอนซะงั้น

“คอยดูนะ ถ้าออกไปได้จะเผาโรงเรียนให้วอดเลย โรงเรียนบ้าๆ นี่” แอมีเฝงหน้าสอดสายสายตาไปตามห้องโถงอย่างเงิบๆ ดวงตาของเธอชินกับความมืดเสมอ จึงเป็นเรื่องง่ายมากที่จะเห็นตำแหน่งที่ตั้งตะเกียง หญิงสาวเคลื่อน

ตัวอย่างเชื้อง้ำไปยั้งที่ตั้งของตะเกียงก่อนจะคว้านขึ้นมา มือบางคลำหาปุ่มด้านข้างตะเกียงซึ่งจะเป็นตัวจุดประกายไฟให้แก่ไส้ตะเกียง แล้วไม่กี่วินาทีหลังจากนั้น เธอก็ได้เห็นห้องเลตเตลจริง ๆ

“ว้าว” เดิมเธอคิดว่ามันเป็นแค่ห้องใต้ดินธรรมดา แต่นี่มันไม่ธรรมดาแล้ว ห้องนี้ปูด้วยพรมสีแดงอย่างดี แก้วที่เธอนั่งเป็นเพียงแก้วตัวหนึ่งที่แยกออกจากชุดรับแขกที่อยู่อีกฟากหนึ่งของห้อง ชั้นหนังสืออยู่ติดกับผนังด้านหลังชุดรับแขก ตรงข้ามชั้นหนังสือเป็นภาพเขียนหญิงสาวมากมายในท่วงท่าที่อ่อนช้อยงดงาม แม้แต่คนไม่ค่อยได้เรื่องอย่างเธอยังรู้ว่า พวกเธอเหล่านั้นคือกุลสตรีที่แท้จริง

“เกรเรน่า คราส นายกเทศมนตรีหญิงคนแรก นี่ฟาเมลล่า ฟาเวล นักปฏิวัติวงการอาหาร นารีย่า เตรีมา สตรีหมายเลขหนึ่งของวงการสิ่งตีพิมพ์ ให้ตาย...นี่มันศูนย์รวมภาพคนดังหรือไง...” ดวงตาสีทองโล่มองไปตามภาพเขียนหลายสิบภาพนั้น ตั้งแต่ภาพบนสุดจนถึงกรอบสุดท้ายซึ่งยังว่างเปล่า มีเพียงอักษรสีทองที่ตัวดลสายสวางามว่า

‘แอมเบอร์รี่ แคลร์’

กรอบรูปนั้นยังคงว่างเปล่า แอम्मี่ถอนหายใจแล้วทรุดตัวนั่งพิงผนังชั้นเข้าขึ้นเพื่อรองข้อศอก สองมือเสยนิ้วเข้าไปในเส้นผมพลาตังก็บอออกมาทำให้ผมสีทองยาวหยักศกทั้งตัวสยายลง เงยหน้าขึ้นจนคอตั้งบ่า เมื่อมองจากตรงนี้คนพวกนั้นดูเป็นคนยิ่งใหญ่จนเธอเอือมไม่ถึง พวกเขาเป็นคนพิเศษที่เกิดมาเพื่อสร้างสิ่งพิเศษให้ลาโคน่า แต่เธอ...เธอไม่ใช่ เธอแค่อยากให้มีมีความสุขเท่านั้น ทำไมคนพวกนี้ต้องเอาเธอมาที่นี่ด้วย มันต้องเป็นเพราะจดหมายบ้าๆนั้นแท้ๆ

หนึ่งเดือนก่อนในขณะที่เธอกำลังจะไขประตูเข้าบ้านหลังจากส่งของที่ปากตะวันตกของเมือง เธอก็ได้ลิ้มรสของการเป็นผู้รับจดหมายครั้งแรก

“เฮ้ แอम्मี่ วันนี้มีจดหมายถึงเธอแน่ะ” เสียงรุ่นพี่ที่ทำงานดังมาแต่ไกลแล้วซองจดหมายสีทองนวลก็ลอยมายังมือเธอ หน้าของเขียนไว้ว่า

‘บ้านเลขที่ 17 ถนนกรวิรัช ลากรอส ลาโคน่า 854170’

“แล้วส่งมาให้ใครก็ไม่บอก” เด็กสาวพึมพำกับตัวเองเบาๆ เพราะเปล่าประโยชน์ที่จะถาม จดหมายหรือของที่ส่งมาในเวลาแบบนี้มักมีความแปลกและลึกลับเสมอ เพราะถ้าไม่แปลกมันคงถูกส่งมาในรูปแบบปกติแล้ว

“ไปนะ” ทั้งตอนมาและตอนไป เธอไม่อาจเห็นหน้าคนส่งได้ เพราะเป็นกฎเหล็กของเดโกรเลต นั่นคือห้ามให้ผู้รับหรือผู้ส่งรู้ว่าคนส่งของมีหน้าตาเป็นอย่างไร และถ้าไม่ใช่เธอก็คงไม่มีใครได้ยินเสียงฝีเท้าของเดโกรเลตที่เก่งที่สุดในบริษัทคนนี้ ด้วยเหตุนี้กระมังจึงทำให้คนๆ นี้ส่งเสียงบอกเธอก่อน เพราะเธอรู้ว่าเขาเข้ามาในรัศมีการได้ยินของเธอแล้ว แล้วเธอก็ถือจดหมายที่เป็นต้นเหตุของทุกอย่างที่เกิดขึ้นเข้าไปในบ้าน แล้ววางไว้ที่โต๊ะกินข้าวก่อนจะเข้านอนเหมือนปกติทุกวัน

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!...เสียงรัวเคาะประตูดังแต่เช้ามืด ทำให้คนที่เพิ่งนอนไม่ถึงสองชั่วโมงต้องลุกขึ้นมาเปิดประตูอย่างหงุดหงิด

“แอมเบอร์รี่ แคลร์ หรือเปล่า”

เสียงพูดเรียบเย็น ทำให้คนที่กำลังง่วงตาสว่างทันที และภาพที่เธอเห็นก็คือท่านหญิงอัลเบอเรลล่า เดอลาเรีย ผู้โด่งดัง คนไม่อ่านหนังสือพิมพ์ก็ยังรู้ว่าผู้หญิงตรงหน้าเธอเป็นใคร แล้วอะไรทำให้หญิงสูงศักดิ์คนนั้นมายืนอยู่หน้าประตูบ้านอันหอมช่อของเธอได้ละ

“คะ?” แอมเบอร์รี่ แคลร์ ถามทวนอย่างไม่เข้าใจ

“หนูคือ แอมเบอร์รี่ แคลร์ หรือเปล่า” ท่านหญิงอัลเบอเรลล่าถามย้ำ

“คะ” เธอตอบกลับอย่างงงๆ

“หนูจะไม่เชิญฉันเข้าไปข้างในหน่อยหรือจ๊ะ”

แอมมีละมือจากการสางผมให้เป็นระเบียบก่อนจะผายมือเชิญท่านหญิงเข้ามาในบ้าน ส่วนท่านหญิงก็หันไปบอกผู้ติดตามให้รออยู่ข้างนอก ตอนนั้นเองที่แอมมีเพิ่งสังเกตเห็นว่าชาวบ้านร้านตลาดต่างแตกตื่นกันใหญ่ที่มีรถม้าของชนชั้นสูงมาจอดพร้อมด้วยองครักษ์ประจำตัวท่านหญิงอีกสามนาย ยังไม่นับพนักงานขับรถและพนักงานเปิดประตู

“แอมมี ใครมาจ๊ะ...อัลลี...”

นั่นเป็นคำสุดท้ายของเช้าวันนั้นที่เธอได้ยินแม่พูด ดูเหมือนท่านหญิงจะรู้จักกับแม่ และทั้งสองก็คงมีเรื่องต้องคุยกันมากมาย เธอเลยโดนไล่ออกมายืนอยู่นอกบ้านของเธอเอง ได้แต่แอบมองแม่และท่านหญิงคุยกันผ่านทางกระจกหน้าต่างช่องลม

และเพราะแม่สั่งไม่ให้เธอใช้ความสามารถพิเศษอันน่าภาคภูมิใจ เธอจึงจำต้องกลายเป็นคนทู่ทวงหัวขวาน น่าเสียดาย เธอเลยไม่รู้ว่าพวกเขาคุยเรื่องอะไรกัน แต่ที่แน่ๆ มันต้องเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะโดยปกติแล้ว แม่จะไม่ค่อยลุกออกจากเตียง นอกจากลุกขึ้นมาทำอาหารให้เธอในบางครั้ง แต่วันนั้นแม่นั่งคุยกับท่านหญิงอยู่เป็นนาน จนท่านหญิงกลับไปแล้ว แม่ก็ยังนั่งมองข้อความในจดหมายนั้นด้วยตาเป็นประกาย มันเป็นเวทเวลาที่เธอไม่ได้เห็นอีกเลยนับตั้งแต่วันที่พ่อหายไปจากบ้านหลังนี้

“แอมมี มานั่งนี่สิจ๊ะ” เมื่อเธอนั่งลงเรียบร้อยแม่จึงเริ่มพูดว่า “รู้ไหมว่าการได้รับจดหมายนี้หมายถึงอะไร”

แอมเบอร์รี่ส่ายหน้า “ไม่รู้ค่ะ”

“เลตินอร์ตอลคือ กิเยรติยศและศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิงแห่งลาโคน่า ลูกรู้จักโรงเรียนกุลสตรีเดอลาเรียไหม”

คนที่ถูกปลุกขึ้นมาตั้งแต่เช้าเริ่มอยู่ไม่สุข มองไปทางครัวตาละห้อยสุดท้ายคนเป็นแม่จำต้องพยักหน้าอนุญาตให้เด็กสาวเริ่มประกอบอาหารเข้าอย่างมีความสุข พร้อมกับตอบคำถามแม่ไปด้วยว่า

“โรงเรียนกุลสตรีอันดับหนึ่งของลาโคน่า ทำไมจะไม่รู้จักละคะแม่ โรงเรียนที่มีแต่พวกคุณหนูหัวสูง เรียนดนตรี จิบน้ำชา และเสียเวลาเป็นวันๆ ไปด้วยการสร้างสังคมนินทาขนาดใหญ่ที่สุด อืม หอมจัง วันนี้กินซูบไช้กันดีกว่านะคะแม่ เอ แล้วไอ้เล... เลนี้มันอะไรละคะ”

ในขณะที่เด็กสาวกำลังง่วนอยู่กับการทำซูบแสนอร่อยของเธอ ผู้เป็นแม่ก็กำลังพิจารณาตัวอักษรสีทองในจดหมายเหมือนต้องการจดจำข้อความเหล่านั้นให้ขึ้นใจ

“เลตินอร์ตอลหรือจดหมายสีทอง มันคือโอกาสที่มีค่าจของคำซึ่งจะ

มอบแต่หญิงสาวที่มีค่าคู่ควรกับโอกาสนั้น ผู้ที่ได้รับจดหมายสีทองจะมีสิทธิพิเศษมากมาย ได้รับการอบรมทั้งมารยาทและความรู้จนกลายเป็นกุลสตรีที่งามพร้อมทั้งความสามารถ หน้าตา อีกทั้งยังได้รับการสนับสนุนทุกด้านเท่าที่พวกเธอต้องการจากทุกหน่วยงานซึ่งดูแลโดยสมาคมกุลสตรีแห่งประเทศไทย...”

“...ซึ่งก็เกือบทุกหน่วยงานที่มีอยู่ในประเทศนี้ ใช่ไหมคะ แล้วไงคะแม่ เขาอยากให้แม่เป็นเลดีนอร์ตอลของเขาเธอ เอ สวัสดิการของที่นี่คงรวมไปถึงโรงพยาบาลชั้นหนึ่งด้วยหรือเปล่า ถ้าอย่างนั้นก็ยอดเลย แม่ไปเลยนะคะ ไม่ต้องห่วงหนู...”

“เปล่า เขาส่งมาให้ลูกต่างหาก...”

นับตั้งแต่ได้ฟังคำพูดนั้นทุกอย่างก็เปลี่ยนไป แม่ทั้งขู่อันปลอบเพื่อให้ เธอตอบจดหมายนั้น เป็นครั้งแรกที่เธอทะเลาะกับแม่ และเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่แม่ขึ้นเสียงกับเธอ สุดท้ายเธอก็ต้องยอมรับตำแหน่งนั้น เพราะคำพูดเพียงประโยคเดียวของแม่

‘...เพื่อแม่ ไปที่นั่นเพื่อแม่ได้ไหม ถ้าไม่อย่างนั้น ตลอดชีวิตนี้อ่าได้กลับมาให้แม่เห็นหน้าอีก’ เพราะแม่พูดอย่างนั้น การได้เตียงจึงลึนสุดลง และเธอก็ต้องมาอยู่ที่นี้ ที่นี้ไม่เห็นมีอะไรดี ผู้หญิงแต่งตัวสวยงาม สวมหน้ากากใส่กัน ใช้ชีวิตไร้สาระไปวันๆ เล่นดนตรีบ้างอ เข็มหนักลิ้นชาจะแยะ ที่สำคัญคือการฝึกมารยาท เธออยากจะรู้ว่าการเดินทางด้วยท่วงท่าสง่างาม ยกมือประสานไว้ที่หน้าท้องให้ท่อนแขนท่ามูมกับต้นแขนประมาณ 105 องศา สวมถุงมือขาว และพยายามสุดชีวิตที่จะวางถ้วยชามกระเบื้องไม่ให้กระทบกับจานรองจนเกิดเสียงมันจะทำให้เธออึดท้องได้ตรงไหน

‘ไม่มีใครสักคนใช้เงินที่หามาด้วยหยาดเหงื่อแรงงานของตัวเอง ไม่มีสักคนที่เข้าใจคุณค่าของเงิน เอาแต่หมดเวลาไปกับเรื่องที่ไม่สามารถทำให้อึดท้อง ไม่มีความสามารถแม้แต่จะหุงข้าวกินเองเลยด้วยซ้ำ แล้วมีสิทธิอะไรที่มามองหน้าเธอด้วยสายตาเหยียดหยาม ไม่เคยทำงานแล้วมีสิทธิอะไรเรียกร้องอยากได้นุ่นได้นี้ เพียงแค่โชคที่ที่เกิดมาบนกองเงินกองทองก็สามารถได้ทุกอย่างมาไว้ใน

มือ คนพวกนี้เง่า แล้วที่นี้ก็ทุเรศสิ้นดี! แอมนี่คิดกลางกำมือแน่นอนอย่างอดกลั้น ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองกำแพงเกียรติยศอีกครึ่ง

“แม่คะ แม่อยากให้นำหนูมาอยู่ที่นี้จริงๆ เทรอคะ” เด็กสาวพูดขึ้นราวกับตัดพ้อคนที่ทำให้เธอต้องมาอยู่ที่นี้ ก่อนจะผุดลุกขึ้น เธอไม่ชอบความชื้นแฉะรำ เพราะมันทำให้เธอหมดแรงที่จะต่อสู้กับปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ แอมนี่ยื่นหันหลังให้กำแพงเกียรติยศที่ประดับไปด้วยภาพเขียนของเลตินอร์ตอลผู้เก่งกาจเกือบ 100 ท่าน แล้วกวาดตามองไปทั่วห้องอีกครั้ง

ครั้งนี้เธอเริ่มสังเกตสิ่งรอบตัวอย่างละเอียด ไล่ตั้งแต่ประตูห้องที่เธอเดินผ่านเข้ามา แล้วเธอก็พบว่า ห้องที่เธอยืนอยู่เป็นเพียงห้องรับแขกเท่านั้น ที่ริมขอบชั้นหนังสือมีประตูไม้ซึ่งแกะสลักเป็นลวดลายของตราประจำโรงเรียนบิตสนิทอยู่ เมื่อเธอบิดลูกบิดประตูให้เปิดออก แสงสว่างจากห้องโถงก็สาดเข้ามา มันเป็นห้องพักผ่อนชั้นในซึ่งประกอบไปด้วยชุดโซฟาสำหรับนั่งพักผ่อน มีตู้ไม้ขนาดใหญ่ประมาณแอมตั้งอยู่ บนหลังตู้มีโคมไฟรูปที่ประเมินราคาด้วยสายตาจนประมาณ 600,000 เดรก³

ห้องพักผ่อนชั้นในเป็นห้องขนาดเล็กมีประตูสลักอีกสามบาน สองบานแรกเมื่อเธอเปิดเข้าไปก็พบห้องนอนและห้องน้ำ ในส่วนของห้องน้ำนั้นถูกแบ่งเป็นห้องแต่งตัวและห้องอาบน้ำอย่างเบ็นสัดส่วน เมื่อเดินเข้ามาในห้องแต่งตัว แอมนี่ก็ต้องประหลาดใจ ตู้เสื้อผ้าซึ่งความจริงมันควรจะว่างเปล่า แต่กลับมีเสื้อผ้าชุดลาลองในสภาพใหม่เอี่ยมแขวนอยู่สี่ห้าชุด ข้างตู้เสื้อผ้ามีตะแกรงใส่ผ้าที่ผ่านการซักอบรีดแล้วซึ่งส่งตรงมาจากห้องซักรีดโดยสายพาน เหนือตะแกรงคือช่องสำหรับใส่เสื้อผ้าที่ใส่แล้วซึ่งจะถูกส่งคืนไปยังห้องซักรีดของโรงเรียน

อีกมุมหนึ่งของห้องแต่งตัว มีโต๊ะเครื่องแป้งโบราณซึ่งเต็มไปด้วยของใช้จำเป็นสำหรับผู้หญิง ประตูบานที่สามคือห้องครัวที่มีพื้นที่การใช้สอยพอสมควร

³ เดรกเป็นหน่วยเงินของลาโคน่าซึ่งเป็นการตั้งชื่อค่าเงินตามตำนานที่เหล่าซานของประเทศในแถบนี้ ซึ่งเชื่อว่าประเทศของพวกเขาถูกคุ้มครองโดยเหล่าเดรกเกอร์ผู้ได้รับอำนาจจากมังกร

แต่เมื่อเทียบกับสองห้องแรกแล้วดูเล็กกว่าครึ่งหนึ่ง แต่อุปกรณ์ทำครัวทั้งหมดดีกว่าห้องครัวในบ้านของเธอสักสิบเท่า รวมไปถึงช่องรับขยะที่ถูกซ่อนไว้กับผนังเหนืออ่างล้างจาน และที่น่าแปลกใจที่สุดคือ ห้องนี้มีหน้าต่างระบายอากาศ ซึ่งมีแสงแดดลอดเข้ามาได้ มันน่าทึ่งจริงๆ สถาปนิกที่ออกแบบสร้างห้องนี้สามารถสร้างหน้าต่างในห้องใต้ดินได้ด้วย เขาทำอย่างไรกันนะ แต่ก็นั่นแหละนะ ไม่มีอะไรน่าแปลกใจในเดอลาเรีย ถ้าเธอจำไม่ผิด หนึ่งในผู้ที่อยู่บนกำแพงเกียรติยศนั่นคือ ซาธาณี อาร์คีต้า สถาปนิกหญิงผู้พลิกวงการการออกแบบสิ่งก่อสร้างของประเทศ

หลังจากสำรวจห้องพักห้องใหม่จนทั่วแล้ว หญิงสาวก็เริ่มที่จะทนกับสภาพของตัวเองไม่ได้ เธอตัดสินใจเข้าห้องน้ำเป็นอันดับแรก เมื่อจัดการกับตัวเองเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็เดินมาหาหนังสืออ่านที่ชั้นหนังสือ เพราะเธอยังข้องใจกับคำพูดของท่านหญิงอัลเบอเรลล่าก่อนถูกส่งตัวมาที่ห้องนี้ไม่หาย

‘...เกียรติยศและศักดิ์ศรีภายในห้องนั้นจะทำให้คุณตระหนักถึงคุณค่าของการดำรงตำแหน่งนี้...’

“มันจะสักแค่ไหนเชียว” สันหนังสือบ่งบอกให้เธอรู้ว่า หนังสือส่วนใหญ่คือชีวประวัติของเลตินอร์ตอลคนก่อนๆ หรือไม่กี่เป็นประวัติศาสตร์อันยาวนานของโรงเรียนนี้ เด็กสาวมาสะดุดตาเอาหนังสือสันปกสีดำที่เขียนบนปกว่า

“เลตินอร์ตอล จดหมายสีทองแห่งความหวัง...เอาเล่มนี้ก็แล้วกัน” แม้หนังสือจะเล่มไม่หนามาก แต่น่าแปลกที่มันมีน้ำหนักมากพอจนเธอต้องอุ้มด้วยแขนทั้งสอง แอ้มเมื่อดูให้รู้สึกเหมือนมันจะถูกล็อกเอาไว้ด้วยนี่สิ

“อ้าว แล้วอย่างนี้จะเปิดอ่านได้ยังไงล่ะ” ปลายนิ้วเรียวยาวไปตามตัวล็อกอย่างขี้ใจ ในขณะที่ยืนอยู่ตรงนั้น สายตาก็เหลือบไปเห็นแหวนสีทองที่สวมอยู่ที่นิ้วชี้ นี่ก็เป็นอีกสิ่งที่ทำให้เธอหงุดหงิด เพราะนับตั้งแต่เธอก้าวเข้ามาในเขตรั้วของเดอลาเรีย จดหมายสีทองบ้านนั้นก็กลายเป็นแหวนรัดนิ้วชี้ข้างขวาของเธอเอาไว้

ยายป้าแอนเดอสันบอกว่ามันเป็นค็อกเก็ตของผู้สร้างจดหมายสีทองที่จะเกาะติดนิ้วผู้เป็นเลตินอร์ตอลไปตลอดชีวิต สัญลักษณ์ของกุหลาบงามสีทองนั้นเหมือนกับร่องลึกกุกุญแจอย่างกับแกะมาจากไม้เดียวกัน ต่างก็แต่...เฝ้าะ เสียง

24 เดอ: เดรกเกอร์ สตอรี่ เล่ม 1 ตอน พระราชวังแห่งอำนาจ

ปลดล็อกตั้งขึ้นเมื่อแอมมีกดหัวแหวนลงบนตราบนั้น

“อย่างน้อยก็มีประโยชน์อยู่บ้างละนะ เออาละ ได้เวลาอ่านนิทานก่อนนอน
แล้ว”